

Sygn. akt: I C 2218/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 stycznia 2014 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie w I Wydziale Cywilnym

w składzie:

Przewodniczący: **SSR Radosław Tukaj**

Protokolant: Kinga Romanowska

po rozpoznaniu w dniu 31 stycznia 2014 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.

przeciwko M. K.

o zapłatę

I. oddała powództwo;

II. zasądza od powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. na rzecz pozwanego M. K. kwotę 617,00 zł /sześciuset siedemnastu złotych/ tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt: I C 2218/13

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 21 marca 2013 r. wniesionym w elektronicznym postępowaniu upominawczym powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. domagała się zasądzenia na swoją rzecz od pozwanego M. K. kwoty 2.089,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dat i kwot szczegółowo wskazanych w treści pozwu.

W sprzeciwie od wydanego w sprawie nakazu zapłaty pozwany wniósł o oddalenie powództwa.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

M. K. był studentem Wyższej Szkoły (...) z siedzibą w W. (okoliczność bezsporna).

W dniu 28 września 2002 r. M. K. złożył ślubowanie studenckie, zobowiązując się m. in. do przestrzegania przepisów obowiązujących na uczelni /k. 38/.

M. K. nie opłacił kwoty czesnego za maj i czerwiec 2003 r., w łącznej wysokości 940,00 zł /k. 39-40/.

W dniu 09 listopada 2011 r. została zawarta umowa przelewu wierzytelności, na podstawie której Wyższa Szkoła (...) z siedzibą w W. (cedent) zbyła na rzecz (...) finansowo-prawne (...) spółkę jawną z siedzibą w W. niesporne i wymagalne wierzytelności pieniężne, w stosunku do dłużników, m. in. do M. K. /k. 41-42/.

Na podstawie uchwały nr 1/2011 (...) finansowo-prawne (...) spółka jawna z siedzibą w W. uległa przekształceniu w (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. /k. 22-24/.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o ww. dokumenty, których autentyczność nie budziła wątpliwości i nie była kwestionowana przez żadną ze stron procesu.

Pismo procesowe pełnomocnika powoda z dnia 29 stycznia 2014 r. nie mogło stanowić podstawy rozstrzygnięcia Sądu. W pierwszej kolejności należało podnieść, że do tut. Wydziału wpłynęło ono w dniu 03 lutego 2014 r., a zatem 3 dni po zamknięciu rozprawy i wydaniu wyroku, a nadto, jako pismo złożone bez zezwolenia Sądu, tak czy inaczej podlegałoby zwrotowi w trybie art. 207 § 3 i 7 k.p.c.

Sąd zważył, co następuje.

W niniejszej sprawie pozwany nie kwestionował ani zasady, ani wysokości zobowiązania dochodzonego pozwem. Z dokumentów przedłożonych przez powoda wynikało, że pozwany nie uiścił wymagalnych kwot tytułem opłaty za pobieranie nauki za maj i czerwiec 2003 r., wymagalnych odpowiednio od dnia 11 maja i 11 czerwca 2003 r. Przepisy § 39 ust. 2 i 3 statutu uczelni przewidywały bezspornie, że studia w uczelni są odpłatne, zaś zasady i wysokość opłat ustala kanclerz.

Pozwany podniósł jednak w sprawie skuteczny zarzut przedawnienia dochodzonego roszczenia.

Umowa o świadczenie usług edukacyjnych jest umową cywilną, a więc do świadczeń z tej umowy należy odpowiednio stosować przepisy art. 750 k.c. w zw. z art. 751 pkt 2 k.c., w tym także co do okresu przedawnienia. Nieuzasadniony byłby pogląd, że spod regulacji art. 750 k.c. i art. 751 pkt 2 k.c. wyłączona jest nauka w ramach szkolnictwa wyższego z uwagi na normy szczególne wynikające z ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym (t.j. z 2012 r. Dz.U. poz. 572 ze zm.). Warto w tym miejscu dodać, że w sporządzanych w literaturze przykładowych wykazach stanów faktycznych zaliczanych do umów o świadczenie usług

z art. 750 k.c. zawsze wymieniano umowy o nauczanie (por. np. A. S. [w:]

S. G. (red.), (...) prawa cywilnego. Prawo zobowiązań – Część szczegółowa, Wyd. PAN 1976, s. 405 i nast.). Nie byłby zatem uzasadniony pogląd, że wskazana wyżej ustawa reguluje całościowo i odmiennie od ogólnych zasad jedynie umowę o nauczanie w zakresie nauki na uczelni wyższej, a w pozostałym zakresie, tj. innych umów dotyczących nauki, regulacja wynikała z przepisów ogólnych Kodeksu cywilnego.

Ponieważ świadczenie pozwanego w stosunku do uczelni stało się wymagalne od dnia 11 maja i 11 czerwca 2003 r., pozew wniesiony w dniu 21 marca 2013 r. został złożony po upływie dwuletniego terminu przedawnienia przewidzianego przepisem art. 751 pkt 2 k.c., który stanowi, że z upływem lat dwóch przedawniają się roszczenia z tytułu utrzymania, pielęgnowania, wychowania lub nauki, jeżeli przysługują osobom trudniącym się zawodowo takimi czynnościami albo osobom utrzymującym zakłady na ten cel przeznaczone.

Niezależnie od powyższego Sąd zważył, że świadczenie do jakiego został zobowiązany pozwany w ocenie uznać należało nadto za świadczenie okresowe; polegało ono bowiem na uiszczaniu należności powtarzających się w regularnych odstępach przez cały okres trwania stosunku prawnego, które jednak nie składały się na z góry określoną co do wielkości całość. Globalny rozmiar tych świadczeń zależał bowiem od czasu trwania stosunku prawnego – okresu pobierania nauki. Mógł się on przecież zakończyć przed czasem planowanym według harmonogramu studiów (w sytuacji skreślenia z listy studentów lub innej regulacji) albo ulec przedłużeniu

(w sytuacji powtarzania semestru lub roku). Ta właśnie cecha odróżnia świadczenia okresowe od podzielných świadczeń jednorazowych, których spełnienie zostało rozłożone na części (raty). Każde ze świadczeń okresowych jest samoistnym świadczeniem (nie zaś częścią jednego, większego świadczenia), przedmiotem odrębnego roszczenia, które oddzielnie od pozostałych staje się wymagalne i ulega przedawnieniu w terminie 3 lat. Roszczeniami o świadczenia okresowe, podlegającymi trzyletniemu przedawnieniu, są przede wszystkim roszczenia o zapłatę rent, czynszów oraz odsetek. Powszechnie przyjmuje się również, że opłaty za naukę w szkole są świadczeniami okresowymi.

Wskazać również należy, że należności z tytułu czesnego nie są w istocie zaliczane na poczet jednego świadczenia. Student korzysta z dostępu do świadczeń szkoły wyższej i jest obowiązany do zapłaty z tego tytułu co pewien okres (najkrócej miesiąc) ustalonej kwoty. Zarówno ten okres, jak i wysokość czesnego, może w trakcie pobierania nauki ulegać zmianie, strony umowy mogą ją w razie potrzeby przedłużyć. W takiej sytuacji nie sposób przyjąć, że miesięczne opłaty za naukę w szkole należy traktować jak raty zaliczane na poczet jednego świadczenia, bo świadczenie pieniężne za usługi, które uczelnia będzie świadczyć studentowi, jak i czas trwania tych świadczeń, mogą być jedynie szacowane, a podstawą tych szacunków będzie planowany czas trwania zobowiązania. Zobowiązanie w tym zakresie ma charakter ciągły i nie polega na jednorazowym świadczeniu, ale na „prowadzeniu procesu nauczania”, „kształceniu studentów” – jest zatem co do zasady związane ze stałym dostępem studentów do różnego typu usług o charakterze edukacyjnym, świadczonych przez uczelnię (por. m. in. uzasadnienie wyroku Sądu Okręgowego w Nowym Sączu z dnia 07 listopada 2013 r., sygn. akt: III Ca 745/13 oraz uzasadnienia tegoż Sądu wydawane w innych sprawach tego typu).

Z przyczyn wskazanych powyżej, jeśliby zastosować nawet trzyletni termin przedawnienia z art. 118 k.c., zarzut pozwanego należałoby ocenić jako słuszny.

O kosztach procesu Sąd orzekł w oparciu o art. 98 § 1 i 3 k.p.c. przyjmując, że powód był obowiązany zwrócić pozwanemu, jako stronie wygrywającej proces, równowartość kosztów zastępstwa procesowego w sprawie (600,00 zł), wyliczoną w oparciu o § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.) oraz opłatę od udzielonego pełnomocnictwa procesowego (17,00 zł).

Z przytoczonych wyżej względów Sąd orzekł jak w sentencji.

Zarządzenie:

odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda.

24.02.2014 r.